

การวิเคราะห์ปัจจัยและเปรียบเทียบกลยุทธ์การท่องเที่ยว
กับความเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทย^{*}
ANALYSIS AND COMPARISON OF TOURISM STRATEGIES CHANGES
OF PUBLIC TOURISM CITIES IN THE LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC
REPUBLIC XISHUANGBANNA AND THAILAND

ญาณกร ไท้ประยูร

Yannakorn Toprayoon

ชัญญนันต์ สมถวิลพองใส

Chanyanan Somthawinpongsai

อรณี บุญมีนิมิต

Oranee Bunmenimit

สมาคมนักวิจัยแห่งประเทศไทย

The Association of Researchrs of Thailand, Thailand

รุ่งรัตนา เจริญจิตต์

Roongrattana Jaroonjitt

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Ramkhamhaeng University, Thailand

ณัฐณภรณ์ เอกนราจินดาวัฒน์

Natnaporn Aeknarajindawat

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand

E-mail: yannakorn1978@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยและกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว โดยเปรียบเทียบระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องและการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้น ทำการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลทดสอบสามเส้าซึ่งเป็นข้อสรุปจากผู้ให้ข้อมูลหลัก 18 คน และสังเกตโดยไม่มีส่วนร่วม นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและสิบสองปันนาสาธารณรัฐประชาชน

^{*} Received 25 October 2020; Revised 12 November 2020; Accepted 13 November 2020

จีน พบว่า ประเทศไทยสปป.ลาวและสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวิเคราะห์แล้ว มีลักษณะใกล้เคียงกัน แตกต่างตรงที่การบริหารจัดการโดยรัฐบาลจีนมีความเด็ดขาดและมีเอกภาพที่เอื้อผลประโยชน์ต่อประชาชนอย่างเสมอภาค เป็นระบบ มีการกระจายผลประโยชน์ให้ทั่วถึง ส่วน สปป. ลาวด้อยกว่าอีกสองประเทศ แต่ในแง่ของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของประชาชนในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวยังคงไว้ในแง่ศิลปวัฒนธรรมของชนพื้นถิ่นได้โดดเด่นกว่าประเทศไทยและสิบสองปันนา 2) การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบ กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว พบว่า สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีนมี 8 กลยุทธ์ ส่วนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเน้นกลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผล ความโปร่งใสและความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐ ทั้งในระดับส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น การจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิตและธรรมชาติ สำหรับประเทศไทยมี 4 กลยุทธ์

คำสำคัญ: กลยุทธ์, การท่องเที่ยว, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, สิบสองปันนา, ประเทศไทย

Abstract

The Objectives of this research article were to study the context of tourism strategies, tourism routes and factors affecting tourism of The Lao People's Democratic Republic, Xishuangbanna and Thailand. Qualitative research methods were used together with analyzing relevant documents. Also, Non - participant observation was used for data collection. Then the data collected from 18 key informants were analyzed and tested by Triangulation method. The data were presented using descriptive analysis. The research found that; 1) Factors affecting tourism of The Lao People's Democratic Republic, Xishuangbanna and Thailand. After analyzed, Xishuangbanna and Thailand have similar characteristics. However, the management by the Chinese government is more decisive and unity than Thailand. Benefits are distributed thoroughly to benefit the people equally and systematically. On the other hands, The Lao People's Democratic Republic management is inferior to the other two countries, but in terms of preserving the arts and culture of the people in each tourist destination, they still stand out in terms of arts and culture of the indigenous people which are more outstanding than Thailand and Xishuangbanna. 2) Data Analysis: Comparing tourism strategies, found that Xishuangbanna of the People's Republic of China has 8 strategies. While the Lao People's Democratic Republic

emphasizes the strategy focusing on increasing efficiency, effectiveness, transparency and responsibility of government agencies at both the central and local levels. Tourism management is under religious culture, traditions, ways of life and nature, comparing to Thailand that has 4 strategies.

Keywords: Strategy, Tourism, The Lao People's Democratic Republic, Xishuangbanna, Thailand.

บทนำ

ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีนเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์เชิงรุกในกรอบ One Belt One Road ที่รัฐบาลจีนในยุคของประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ริเริ่มขึ้นเพื่อขยายบทบาท อิทธิพลของจีนในเวทีโลก ถ่วงดุลอำนาจสหรัฐอเมริกา ลดความขัดแย้งระหว่างประเทศ โดยเฉพาะข้อพิพาทเหนือหมู่เกาะ และพัฒนาเศรษฐกิจของจีนให้เติบโตอย่างยั่งยืน ด้วยการ ขยาย Soft Power ของจีนผ่านการสร้าง “ความเชื่อมโยง” (Connectivity) และ “ความร่วมมือ” (Cooperation) รอบด้าน กับนานาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภูมิภาคเอเชียกลาง ภูมิภาคเอเชียใต้ ภูมิภาคตะวันออกกลาง ภูมิภาคแอฟริกา และยุโรป โดย รัฐบาลจีนจะใช้ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลที่เป็นกลไกสำคัญในการเสริมสร้างความ เชื่อมโยงแบบหลายมิติกับประเทศต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บนแนวพื้นที่เศรษฐกิจของจีนเพื่อกระชับ ความร่วมมือทางทะเลกับอาเซียน อันจะช่วยผลักดันความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้จากช่วงทศวรรษแห่งยุคทองไปสู่ช่วงทศวรรษแห่งยุคเพชร นอกจากนี้ ความ ร่วมมือที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่การลดระดับความตึงเครียดระหว่างจีนกับประเทศคู่ขัดแย้งใน ภูมิภาคจากกรณีข้อพิพาทในทะเลจีนใต้ พร้อมทั้งสามารถสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับรัฐบาลจีน (ปณต แสงเทียน, 2558)

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภูมิภาคนี้มีประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน ลาว และจีนมีเส้นทาง R3A ระหว่างเชียงราย - คนหมิง มีระยะทางรวมประมาณ 1,140 กิโลเมตร โดยระยะทางเชียงของถึงด่านบ่อเต็น ในส่วนของลาว 250 กิโลเมตร เป็นถนน 4 เลน เส้นทางช่วงแขวงหลวงน้ำทาเป็นถนนคดเคี้ยว วิ่งบนไหล่เขา บางช่วงถนนทรุดจากดินถล่ม สองข้างทางเป็นพื้นที่ป่าและพื้นที่เกษตร ที่นาและสวนยางพารา และระหว่างด่านบ่อเต็น - คนหมิง ในส่วนของจีน 777 กิโลเมตร เป็นถนนทางด่วน 4 เลน ตลอดเส้นทางสองข้างทางเป็น พื้นที่ป่า พื้นที่เกษตร สวนยางพารา พืชผักผลไม้ และไม้ดอก ซึ่งพืชผัก ผลไม้ ไม้ดอก กุหลาบ และกล้วยไม้ ผลิตเพื่อจำหน่ายในตลาดจีนและส่งออกมายังไทยในปัจจุบันกลุ่มเมืองสิบสอง ปินนา เป็นเขตปกครองตนเองระดับจังหวัดของชาวไทลื้อ ตั้งอยู่ทางใต้สุดของมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีเมืองเอก คือ เมืองเชียงรุ่ง เมืองที่ใหญ่ที่สุดในพื้นที่และมี แม่น้ำโขงไหลผ่าน ซึ่งในประเทศจีนเรียกว่า "แม่น้ำหลานชางเจียง" รวมถึงเมืองต่าง ๆ อาทิ

บ้านห้วยทราย เวียงคุก หลวงน้ำทา และบ่อเต็น ของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในเส้นทางเศรษฐกิจสาย R3A ได้รับการพัฒนาคอนข้างสมบูรณ์ การคมนาคมขนส่งสะดวกและรวดเร็ว ไม่เป็นปัญหาสำหรับการขนส่งสินค้าและการเดินทางไปยังประเทศจีน (ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน ณ นครเฉิงตู, 2559) พัฒนาประเทศภายใต้กรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดระยะ 40 ปีของ สปป.ลาวที่ผ่านมานั้น มุ่งเน้นการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ทำให้การผลิตเพื่อการอุปโภคบริโภคเปลี่ยนไปเป็นการผลิตเพื่อการขาย ทำให้ต้องขยายพื้นที่การเพาะปลูกและต้องใช้แรงงานในการผลิตสินค้าเป็นจำนวนมาก มีผลให้โรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติพบว่า การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยังมีปัญหาอุปสรรคมากมายหลายอย่าง ซึ่งเป็นผลมาจากการเปิดประตูต้อนรับนักท่องเที่ยวเพียงระยะเวลาน้อยมาก โครงสร้างระบบการจัดตั้งดูแลการท่องเที่ยวไม่มีความมั่นคง มีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้การกำหนดยุทธศาสตร์ การวางแผนการดำเนินงาน การกำหนดกฎหมาย และระเบียบการคุ้มครองและส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่เป็นระบบ โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ บุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวมีจำนวนจำกัดและไม่มีประสบการณ์ในด้านการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว คุณภาพสินค้าและการบริการของผู้ประกอบการภาคเอกชนยังต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานสมรรถนะของบุคลากรที่ประกอบวิชาชีพท่องเที่ยวตามมาตรฐานข้อตกลงร่วมอาเซียน (ปิยะนุช เงินคล้าย, 2561)

ดังนั้น จากสาเหตุที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ประกอบกับการเข้าถึงระบบขนส่งที่ทันสมัย อาทิ รถยนต์ เครื่องบิน เรือ สมาคมนักวิจัยแห่งประเทศไทยจึงตระหนักถึงความสำคัญพร้อมกับเล็งเห็นความจำเป็นในการพัฒนานักวิจัยของประเทศไทยให้มีความรู้ความสามารถในการศึกษาเรียนรู้ ฯลฯ ตลอดจนทำความเข้าใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี วัฒนธรรม การพัฒนานวัตกรรม การเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่ในสนามจริงที่เป็นแหล่งเรียนรู้ปฐมภูมิ จึงได้จัดทำโครงการ “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลยุทธ์การท่องเที่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน” โดยการมององค์รวมแล้วนำมาทบทวนกับประเทศไทยประยุกต์ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเทคนิคอื่น ๆ ในการศึกษาวิจัยและพัฒนาทักษะครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยและกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว ระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน กับประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน กับประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ประเภทการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ทั้งประเภทปฐมภูมิและทุติยภูมิ โดยการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยว ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน กับประเทศไทย

ผู้วิจัยยังใช้เทคนิควิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม และไม่มีส่วนร่วม (Michael Quinn Patton, 2015) เป็นเครื่องมือในการศึกษา ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการวิเคราะห์เชิงตีความตัวบท (Interpretative Textual Analysis) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องอย่างเพียงพอ ต่อการศึกษาวิจัย นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังประยุกต์เทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยว ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมุ่งศึกษาบริบทด้านการท่องเที่ยวของเมืองท่องเที่ยว ในเส้นทางสาย R3A ของทั้งสองประเทศ รวมถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีน กับประเทศไทย

การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมเอกสารทางวิชาการ ผลงานวิจัย และบทความทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยว ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมถึงบริบทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นำมาทำการสังเคราะห์และวิเคราะห์อธิบายผล การศึกษานี้ และนำไปรวมเป็นฐานข้อมูลในการวิเคราะห์ร่วมกับเครื่องมืออื่นของการศึกษาวิจัยนี้ เพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม และไม่มีส่วนร่วม (Participant or Non - Participant Observation) การสังเกตแบบมีส่วนร่วมนั้น ผู้สังเกตต้องเข้าไปอยู่ในสถานการณ์เหมือนเป็นสมาชิกคนหนึ่ง ซึ่งต้องทำกิจกรรมร่วมไปกับกลุ่มด้วย ซึ่งผู้ถูกสังเกตอาจรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ วิธีนี้จะได้ข้อมูลที่ครบถ้วนเป็นธรรมชาติ

ส่วนการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมนั้น ผู้สังเกตไม่ได้ร่วมกิจกรรมเป็นเพียงผู้ดูอยู่ห่าง ๆ การไม่มีส่วนร่วมนี้อาจได้ข้อมูลที่เป็นพฤติกรรมธรรมชาติ แต่อาจได้ข้อมูลไม่ครบถ้วน โดย การศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยเข้าไปรวบรวมข้อมูลจากการเข้าไปมีส่วนร่วมกิจกรรมบางกิจกรรม เสมือนเป็นสมาชิกผู้หนึ่งของกลุ่ม ในการสังเกตการณ์ครั้งนี้มีวิธีการศึกษา 3 ขั้นตอน คือ การซักถาม การสังเกต และการจดบันทึกและถ่ายรูป ซึ่งนอกเหนือจากการสังเกตการณ์แล้ว ผู้วิจัยได้ซักถามบางสิ่งที่ไม่เข้าใจจากการสังเกต จากนั้น จึงทำการจดบันทึกข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นคณะผู้ร่วมเดินทางไปพื้นที่ ศึกษา ประกอบไปด้วยนักวิจัย จำนวน 18 ท่าน โดยคณะผู้วิจัย ประกอบไปด้วย นักวิจัย อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ส่วนใหญ่ได้รับทุนในการวิจัยที่เดินทางร่วมคณะในการศึกษาในครั้งนี้ ทำการศึกษาเก็บข้อมูลในช่วงเวลาศึกษาอยู่ในประเทศจีน เมืองสิบสองปันนา และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทุกวันหลังจากเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งคณะทั้งหมดจะทำการตรวจสอบแบบสามเส้า เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำมาปรับแนวคิด และประเด็นที่เป็นปัญหาที่ยังไม่มีผู้ใดให้ความกระจ่างอย่างชัดเจนเพียงพอ หรือเป็นองค์ความรู้ที่ขาดหายไปเพื่อนำไปสู่ความสำคัญของปัญหาในการวิจัย และประโยชน์ที่จะได้รับการจากการวิจัยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) การวิเคราะห์เนื้อหาที่มีชื่อเรียกอีกอย่างว่า การวิเคราะห์แนวความคิด (Conceptual Analysis) หรืออาจเรียกว่าการวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) Earl Babbie ให้ทรงเห็นว่า การวิเคราะห์เนื้อหา เป็นการศึกษาการสื่อสารของมนุษย์ที่ได้มีการบันทึกไว้ อาทิ หนังสือ เว็บไซต์ ภาพวาด กฎหมาย เป็นต้น (Earl B., 2001) ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ วิธีตรวจสอบ คือ การตรวจสอบแหล่งข้อมูล แหล่งที่มาที่จะพิจารณาในการตรวจสอบ ได้แก่ แหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคล ข้อมูลที่ได้รับต่างเวลา ต่างสถานที่ และต่างบุคคล จะเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ โดยกระทำการร่วมกันของคณะผู้วิจัยทั้ง 18 ท่าน แล้วนำผลสรุปการวิจัยไปตรวจสอบความถูกต้องกับผู้ให้ข้อมูล ตรวจสอบความแตกต่างหรือความคล้ายคลึงของความคิดระหว่างคนในกับคนนอกโดยทั้งหมดช่วยกันยืนยันข้อมูล

มีการวิเคราะห์เชิงตีความตัวบท (Interpretative Textual Analysis) ความหมายเชิงตีความประเด็นสาระที่ปรากฏอยู่ในรูปข้อความในสื่อสิ่งพิมพ์ ทั้งนี้ ในการวิเคราะห์ความหมายเชิงตีความนั้น ได้เชื่อมโยงกับบริบทต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาได้ประมวลขึ้นจากข้อมูลหตุยภูมิในเอกสาร หนังสือ และข้อมูลจากเว็บไซต์ที่บันทึกข่าวสาร และเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยว ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีนและนำข้อสรุป เชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน

จากการลงพื้นที่ที่มีการตีความตัวบท (Interpretative Textual Analysis) ตีความประเด็นสาระที่ปรากฏอยู่ในรูปข้อความในสื่อสิ่งพิมพ์ วิเคราะห์ความหมายเชิงตีความนั้นการตรวจสอบแหล่งข้อมูล แหล่งที่มาที่จะพิจารณาในการตรวจสอบ ได้แก่ แหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคลสามารถแยกปัจจัยได้ 2 ปัจจัย ประกอบไปด้วย

ปัจจัยภายในประเทศ คือยึดหลักการ 5As ดังต่อไปนี้ 1) การเข้าถึง หมายถึงความสามารถในการเข้าถึงความสามารถในการเดินทางไปยังสถานที่หรือไม่ถนนลาดยางอยู่ในสภาพที่ดีเข้าถึงค่อนข้างสะดวกสบายรวมไปถึงการเดินทางโดยวิธีอื่น ๆ 2) กิจกรรม หมายถึงกิจกรรมภายในสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งนักท่องเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง เช่น ทริปปะเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย การเดินป่า การปั่นจักรยาน การศึกษาธรรมชาติ การพายเรือ การถ่ายรูป เป็นต้น 3) สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวต้องมีความสะดวกในการเตรียมความพร้อมรับบริการนักท่องเที่ยวและการเดินทาง มีปั้มน้ำมัน มีไฟฟ้า มีโทรศัพท์มือถือ มีการขายของที่ระลึก และมีจุดบริการสำหรับนักท่องเที่ยว 4) สถานที่ที่น่าสนใจ หมายถึง สิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว โดยเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ 5) ที่พัก หมายถึง ที่พักภายในพื้นที่ใกล้เคียงต้องมีที่พักไว้เพื่อบริการนักท่องเที่ยว ด้านล่างเป็นแสดงปัจจัยด้านต่าง ๆ ของสิบสองปันนา สปป.ลาว และประเทศไทย

การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว

เมืองสิบสองปันนาประเทศจีนสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ การไปมาสะดวกสบาย การบริการ การดูแล เอาใจใส่ต่อสถานที่ค่อนข้างดี เป็นระบบ เป็นสัดส่วน เช่นที่จอดรถถนนต่าง ๆ การบริการภายใต้การกำกับของรัฐบาลจีน กระแสความนิยมในการเดินทางท่องเที่ยวโดยรถยนต์ในมณฑลยูนนานมีที่มาจากกาเปิดใช้เส้นทาง R3A มีจุดเริ่มต้นที่นครคุนหมิง ผ่านสิบสองปันนา ลาว ถึงประเทศไทยที่ด่านเชียงของ จังหวัดเชียงราย

สปป.ลาว สถานที่ที่นักท่องเที่ยวมักนิยมไปเที่ยวและเป็นอัตลักษณ์ของ สปป.ลาว การไปมาสะดวกแต่ด้อยกว่าสิบสองปันนา และประเทศไทยแต่เส้นทางส่วนใหญ่จะแคบหรือเล็กลง ใช้ความเร็วได้น้อยกว่า การบริการเอาใจใส่จะคล้าย ๆ กับประเทศไทย ยกเว้นภาคเอกชนที่จะดีกว่า

ประเทศไทย สถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ การไปมาสะดวกสบาย การบริการ การดูแลเอาใจใส่ หากเป็นเอกชนจะบริการได้ดีกว่า ถนนหนทางหากเป็นสถานที่ท่องเที่ยวประจำของประเทศไทยส่วนใหญ่จะสะดวกสบาย

กิจกรรมภายในสถานที่ท่องเที่ยว

ถือว่าเป็นจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ไม่เฉพาะสิบสองปันนาแต่เกือบจะทุกที่ในประเทศจีน ก็จะมีกิจกรรมไว้มากมายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว เริ่มตั้งแต่การเข้าใช้บริการ จนถึงการใช้ของฝากแต่ละแหล่งเพื่อกลับบ้าน ด้วยภูมิหลังของรัฐบาลการปรับปรุงสวัสดิการสังคมท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบริษัทท่องเที่ยวแห่งนี้ จ้างชาวบ้านในท้องถิ่นสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถช่วยให้พวกเขาปรับปรุงมาตรฐานความเป็นอยู่และมีชีวิตที่ดีขึ้น

สปป.ลาว ยังมีการนำเสนอที่ด้อยกว่าประเทศไทยและสิบสองปันนา แต่มีอัตลักษณ์เฉพาะเป็นของตนเองเป็นหลัก เช่น การแต่งกาย กิจกรรมที่มีก็ค่อนข้างเร้าใจน้อยกว่า กิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวยังมีน้อย

ประเทศไทยมีกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยววันหยุดหากเป็นของภาครัฐ แต่หากเป็นของภาคเอกชนจะมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ อาจเป็นด้วยที่ภาครัฐยังดำเนินการไม่เต็มที่ ยกเว้นบางท้องที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้มแข็งและทำงานเชิงรุก ซึ่งอาจจะแตกต่างเมื่อเทียบกับสิบสองปันนา ที่ดำเนินการเช่นเดียวกันทุกพื้นที่ อีกทั้งมีมาตรฐานเดียวกัน

สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว

สิบสองปันนาถือว่าเป็นจุดเด่น ของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทุกอย่างถูกออกแบบโดยรัฐบาลจีนที่ให้เป็มาตรฐานเดียวกันในทุก ๆ แหล่งท่องเที่ยวคือ มีกิจกรรมกระจายไปทุกพื้นที่และให้ชุมชนหมุนเวียนกันมาทำธุรกิจ โดยวิธีการผลัดเปลี่ยนกันมาตามกำหนดวัน เช่น หมู่บ้านหนึ่งถึงสามวันจันทร์ หมู่บ้าน สี่ถึงหก วันอังคาร และถัด ไปหมุนเวียนกันทั้งอาทิตย์ มีการบังคับให้แวะตามสถานที่ต่าง ๆ โดยไม่บังคับซื้อสินค้า เป็นต้น

สปป.ลาว ทางภูมิศาสตร์ภาษาและวัฒนธรรมมีความใกล้เคียงกับประเทศไทยอย่างมาก แต่ในความคล้ายคลึงกันดังกล่าวยังมีความแตกต่างซ่อนอยู่ เนื่องจากประเทศไทยไม่ได้มุ่งทางเศรษฐกิจมากเหมือนประเทศจีนและประเทศไทย สินค้าหรือบริการประเทศไทยอาจจะประสบความสำเร็จ แต่สินค้าหรือบริการประเภทเดียวกันอาจได้รับความนิยมน้อยกว่า สปป.ลาว มีวัฒนธรรมและอุปนิสัยความเป็นอยู่เรียบง่าย อีกทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกก็ด้อยกว่าประเทศไทย และสิบสองปันนา ส่วนการบริการด้านมัคคุเทศก์มักจะอยู่ภายใต้การกำกับของรัฐบาล และการบังคับใช้กฎหมายที่มีการกวาดค้นเข้มงวดกว่า

ประเทศไทย มีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พักแรม อาหารและสถานบันเทิง การบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สินค้าที่ระลึก ระเบียบการเข้า - ออกประเทศ จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับประเทศจีนและ สปป.ลาวแตกต่างกันตรงที่ กรณีนักท่องเที่ยวชาวจีนเมื่อมาถึงประเทศไทยจะได้รับบริการตามเครือข่ายของเขาที่ภาครัฐยังเข้าไปจัดการไม่ได้ ซึ่งยังคงเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน

สิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว เข้ามาท่องเที่ยว

สิบสองปันนา สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองดังกล่าวนี้มาจากการพัฒนาพื้นที่ แหล่งท่องเที่ยว มีการสร้างเครือข่ายหรือเส้นทางเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ทำให้วิเคราะห์ได้ว่าภายใต้การกำกับของรัฐบาลที่ต้องการให้เกิดความคุ้มค่าทั้งพื้นที่และนักท่องเที่ยว เช่น หมู่บ้านไทลื้อกับหล่นป่าที่สิบสองปันนา โข้วสิบสองปันนา เป็นต้น

สปป.ลาว ลักษณะสิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวของประเทศจะมีลักษณะเฉพาะของสถานที่ท่องเที่ยวเอง เช่น วัดพระแก้ว ประตูลี้ ตั้งอยู่ที่กรุงเวียงจันทน์

พระธาตุหลวง ส่วนใหญ่นโยบายของภาครัฐยังไม่ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมากเท่าที่ควรถ้าเทียบกับประเทศจีนและประเทศไทย

ประเทศไทยพบว่า สิ่งดึงดูดจากการศึกษาเป็นลักษณะเป็นการพัฒนาเชิงลึกของภาคเอกชนมากกว่าภาครัฐราชการ จะเห็นได้จากสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ภาคเอกชนเป็นเจ้าของ กิจกรรมจะมีการปรับปรุงและแผนพัฒนาอยู่ตลอดเวลาและสม่ำเสมอ หากเทียบกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นภาครัฐเป็นเจ้าของ จะปรับปรุงหรือพัฒนาค่อนข้างช้า ภาคส่วนต่าง ๆ ขาดการบูรณาการร่วมกัน ยกเว้นกรณีหากพื้นที่ อปท. เข้มแข็ง การพัฒนาใกล้เคียงกับภาคเอกชนเพราะผู้นำมาจากการเลือกของประชาชน จึงสนองตอบความต้องการของพื้นที่ได้ดีกว่า

พื้นที่ใกล้เคียงต้องมีที่พักไว้เพื่อบริการนักท่องเที่ยว

ในพื้นที่สิบสองปันนามีเพียงพอ แต่ระดับของที่พักมีให้เลือกหลายเกรดหลายคุณภาพและช่องทางในการใช้บริการสะดวกและเป็นมาตรฐาน

ในพื้นที่ สปป.ลาว มีเพียงพอตามความต้องการของจำนวนนักท่องเที่ยว แต่ระดับคุณภาพที่มีให้เลือกน้อยกว่าประเทศจีนและประเทศไทย

ในพื้นที่ของประเทศไทย มีเพียงพอแต่ระดับของที่พักมีให้เลือกหลายระดับหลายคุณภาพ และช่องทางในการใช้บริการสะดวกและเป็นมาตรฐาน ไม่แตกต่างกับสิบสองปันนา จะแตกต่างกันเฉพาะการดำเนินการเป็นภาคเอกชนหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เข้มแข็ง

ตารางที่ 1 ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว และสิบสองปันนาสาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทยของ เทิดชาย ช่วยบำรุง

ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยว	สิบสองปันนา	สปป.ลาว	ประเทศไทย
การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว	-การไปมาสะดวก สบาย การบริการ การดูแล เอาใจ ใส่ต่อสถานที่ค่อนข้างดี เป็นระบบ เป็นสัดส่วน	-การไปมาจัดว่าสะดวกแต่ด้อยกว่าสิบสองปันนา และประเทศไทยแต่เส้นทางส่วนใหญ่จะแคบหรือเล็กกว่า ใช้ความเร็วได้น้อยกว่า	-ไปมาสะดวกสบาย การบริการ การดูแลเอาใจใส่ หากเป็นเอกชนจะบริการได้ดีกว่า
กิจกรรมภายในสถานที่ท่องเที่ยว	-เป็นจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยการออกแบบเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว	-นำเสนอที่ดีต่อกว่า แต่ยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของประเทศตนเองได้เหนียวแน่น	-มีกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวไม่น้อยหากเป็นของภาครัฐ แต่หากเป็นของภาคเอกชนจะมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ
สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว	-ทุกอย่างถูกออกแบบโดยรัฐบาลจีน	-ใกล้เคียงกับประเทศไทย	คล้ายคลึงกับประเทศจีน และ สปป.ลาว แต่นักท่องเที่ยวจะได้รับบริการจากเครือข่ายประชาชน

สิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว เข้ามาท่องเที่ยว	-มีการสร้างเครือข่ายหรือ เส้นทางเชื่อมโยงกับแหล่ง ท่องเที่ยวอื่น ๆ	-มีลักษณะเฉพาะของ สถานที่ท่องเที่ยว	-เป็นการพัฒนาเชิงลึกของ ภาคเอกชนมากกว่าภาค ราชการ
พื้นที่ใกล้เคียงต้องมีที่พักไว้ เพื่อบริการนักท่องเที่ยว	-มีเพียงพอให้เลือกหลาย ระดับ หลายคุณภาพ	-มีเพียงพอ แต่ระดับคุณภาพ ที่มีให้เลือกน้อย	มีเพียงพอ มีให้เลือกหลาย ระดับ หลายคุณภาพ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีน กับประเทศไทย

กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสิบสองปันนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งข้อมูลของ Destination New South Wales, and China Tourism Strategy ระบุ มีการใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศจีนในสื่อต่างประเทศ สร้างแรงจูงใจนักท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบแล้วก็ตาม อาทิ การประกาศปรับปรุงสุขาทั่วประเทศ การที่หลายเมืองใหญ่เริ่มใช้มาตรการคืนภาษีให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ และสมาคมสื่อสารมวลชนจับมือร่วมกันประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์จีน พบว่าทิศทางกลยุทธ์เพื่อใช้ประโยชน์จากโอกาสที่นำเสนอโดยจีนในทศวรรษหน้า ได้ระบุ 8 กลยุทธ์ประกอบไปด้วย 1) ขยายกิจกรรมทางการตลาดให้มากขึ้นตลาดเน้นทางภูมิศาสตร์ 2) สนับสนุนเส้นทางการบินและการพัฒนาเส้นทางให้ตรงกับอุปสงค์ 3) กำหนดเป้าหมายกลุ่มผู้บริโภคที่มีประสิทธิภาพสูง 4) ปรับปรุงคุณภาพของผู้เยี่ยมชมเน้นกับการพบประสบการณ์ 5) เพิ่มการส่งเสริมผู้บริโภค 6) พัฒนาเครือข่ายการกระจายการค้าการตลาด 7) ขยายการค้าและรัฐบาลความร่วมมือ 8) เพิ่มทรัพยากรเพื่อส่งเสริมการเติบโต ซึ่งนอกจากนี้ในการปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวและการบริการในประเทศจีนบางแง่มุมยังคงไม่แน่นอนและต้องการการวิเคราะห์เชิงลึกมากขึ้นสำหรับการตีความปรากฏการณ์ ในบรรดา แนวทางที่รัฐบาลจีนจัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งได้รับการยอมรับแล้วว่าเป็นภาคส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศจะประสบความสำเร็จมากกว่าในการนำไปปฏิบัติแต่บางครั้งอาจสำเร็จน้อยกว่า ซึ่งหมายความว่าแนวทางการท่องเที่ยวโดยทิศทางดังกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากการเมืองในขณะที่ทิศทางอื่น ๆ ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสำคัญน้อยกว่า ประเด็นนี้มีส่วนสำคัญที่เริ่มสนใจมากขึ้นจากรัฐบาลท้องถิ่นและส่วนกลาง และบทบาทของผู้ประกอบการภาคเอกชนของจีน กลยุทธ์มุ่งการทำการตลาดโดยการสนับสนุนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เน้นความต้องการของนักท่องเที่ยวมีการบูรณาการความร่วมมือ การสร้างเครือข่ายทางการค้า แผนพัฒนาการท่องเที่ยวยาวนาน 5 ปี ซึ่งปัจจุบันจีนกำลังใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (ปี 2559 - 2563) ซึ่งมีเป้าหมายในการรักษาอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระดับกลาง-สูง บนพื้นฐานของการพัฒนาที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม มีความสมดุล ครอบคลุม เปิดกว้าง และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนของ สปป.ลาว ระบุกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว การท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2553 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไป สปป.ลาว 2.5 ล้านคน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวไทย 1.5 ล้านคน

หรือร้อยละ 60 รองลงมา ได้แก่ เวียดนาม และจีน ในขณะที่มีนักท่องเที่ยวชาว สเปน.ลาว มาประเทศไทย 655,034 คน คิดเป็นร้อยละ 4.63 ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติใน สเปน.ลาว ร้อยละ 72 เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางโดยระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ร้อยละ 61 ต้องผ่านประเทศไทย จึงไม่ต้องแปลกใจที่สถานการณ์ทางการเมืองภายในของไทยในช่วงที่ผ่านมาได้ส่งผลกระทบอย่างมากต่อ สเปน.ลาว กำหนดนโยบายและกระบวนการในการสร้างความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจาอาเซียน (Dialogue Partners) เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามแผน ATSP (ASEAN Tourism Strategic Plan) ในการประชุมรัฐมนตรีท่องเที่ยวอาเซียน +3 ครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2556 ณ นครหลวงเวียงจันทน์ สเปน.ลาว ได้มีการเห็นชอบแผนงานความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มอาเซียน +3 (Cooperation Work Plan) พ.ศ. 2556 - 2560 ที่ครอบคลุมประเด็นคุณภาพการท่องเที่ยว การพัฒนาทักษะการตลาด และการสนับสนุนการตลาด การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ การท่องเที่ยวเรือสำราญ และการสื่อสารการท่องเที่ยวในภาวะวิกฤติ ตามที่ได้มีการกำหนดเอาไว้ในแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอาเซียน นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่างอาเซียนและอินเดียเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อความร่วมมือ ด้านการท่องเที่ยวระหว่างอาเซียนกับอินเดียด้วยแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวอาเซียน พ.ศ. 2559 - 2568 หรือ (ASEAN Tourism Strategic Plan) และยังพบว่า กลยุทธ์ของ สเปน.ลาว เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพผล ความโปร่งใส และความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น เป็นการริเริ่มการพัฒนาศักยภาพ การออกแบบโปรแกรม และการดำเนินงานมีการเชื่อมโยงไปสู่ความเข้าใจเชิงกลยุทธ์ของการพัฒนาความสามารถของกระบวนการในระยะยาวบนพื้นฐานการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการส่งมอบบริการและการปรับโครงสร้างองค์การ การเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการเพิ่มความรู้และทักษะของข้าราชการ และการปรับปรุงขีดความสามารถขององค์การที่จำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ สเปน.ลาว มีเป้าหมายในการพัฒนาเชิงกลยุทธ์เพื่อการดำเนินงานให้ระบบราชการมีประสิทธิภาพและความมั่นคง โดยกระทรวงแถลงข่าววัฒนธรรมและการท่องเที่ยวได้มีนโยบายในเรื่องการศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาศักยภาพ ในการใช้ชีวิตร่วมกันให้เป็นปกติสุขเนื่องจาก สเปน.ลาว มีแหล่งกำเนิดของชาติพันธุ์ที่หลากหลาย นาฎยา ชาวัน และคณะ กล่าวว่า แนวทางการส่งเสริมเศรษฐกิจการท่องเที่ยว คือ การสร้างความตระหนักในคุณค่าและความรู้สึกถึงการเป็นเจ้าของมรดกกรรมร่วมกันของประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว การสนับสนุนเงินทุนและลดการลงทุนของชาวต่างประเทศในธุรกิจขนาดเล็ก ส่งเสริมการผลิตสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน ปรับปรุงฐานข้อมูลและการบริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการบริหารจัดการเมืองมรดกโลกและการท่องเที่ยวที่เน้นจุดแข็งของ สเปน.ลาว คือ

รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิตและธรรมชาติ

กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของประเทศไทยมียุทธศาสตร์ ที่ถูกระบุไว้ในยุทธศาสตร์ที่ 1 คือการส่งเสริมตลาดท่องเที่ยวกลยุทธ์การดำเนินงานประกอบด้วย 4 กลยุทธ์หลัก ดังนี้

1. กลยุทธ์การยกระดับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality Leisure Destination เน้นการสื่อสารข้อมูลเชิงบวก ในด้านสินค้าและบริการที่มีคุณภาพมาตรฐาน และใช้ “วิถีไทย” เป็นตัวนำสร้างเอกลักษณ์และส่งเสริมประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งปลูกกระแสให้คนไทยนิยมไทย ภูมิใจในความเป็นไทยและดำรงไว้ซึ่งวิถีไทย และบริหารจัดการภาพลักษณ์ทางลบ ควบคู่กับการยกระดับและเพิ่มขีดความสามารถให้ผู้เกี่ยวข้องในห่วงโซ่คุณค่ามีความเข้มแข็ง สามารถส่งมอบสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการนักท่องเที่ยว โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการปรับตำแหน่งภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality Leisure Destination และ มาตรการยกระดับคุณภาพ Value Chain มาตรการปรับตำแหน่งภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality Leisure Destination มีแนวทางการดำเนินงานโดยการสร้างความเข้าใจร่วมกันและสื่อสารในที่ต่างไกล มาตรการยกระดับคุณภาพห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) มีแนวทางการปราบปรามเนิ่นงาน

2. กลยุทธ์การปรับโครงสร้างตลาดสู่ High Value เน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยว มาตรการเร่งเพิ่มรายได้มีแนวทางการดำเนินงาน โดยการเจาะตลาดกลุ่มเฉพาะที่มีแนวโน้มการใช้จ่ายสูง มาตรการปรับโครงสร้างตลาดหลักมีแนวทางการปราบปรามเนิ่นงาน เช่น ขยายฐานตลาดกลุ่มระดับกลาง - บนพื้นที่ ตลาดหลักกลุ่มระดับล่าง รวมทั้งขยายฐานกลุ่มความสนใจพิเศษ มาตรการแสวงหากลุ่มตลาดใหม่

3. กลยุทธ์การสร้างโอกาสทางการท่องเที่ยวให้กับคนไทยทุกกลุ่มที่มุ่งเน้นให้คนไทยทุกคนสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้โดยไม่ต้องเดินทางไกล เพื่อการท่องเที่ยวในโลกแห่งการเรียนรู้ เพื่อให้ได้รับประสบการณ์เปิดโลกทัศน์ นั่นคือ ส่งเสริมไทยเที่ยวไทย

4. กลยุทธ์สร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ เน้นการส่งเสริมให้เกิดการเดินทางสู่พื้นที่ท่องเที่ยวรอง และเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใหม่และมาตรการส่งเสริมการกระจายช่วงเวลาการท่องเที่ยว สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงเปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว และสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทย

กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว		
สิบสองปันนา	สปป.ลาว	ประเทศไทย
ประกอบด้วย 8 กลยุทธ์ ดังนี้ 1) ขยายกิจกรรมทางการตลาด 2) สนับสนุนเส้นทางการบินและการพัฒนาเส้นทางให้ตรงกับอุปสงค์ 3) กำหนดเป้าหมายกลุ่มผู้บริโภคร่วมที่มีประสิทธิภาพสูง 4) ปรับปรุงคุณภาพของผู้เยี่ยมชมเน้นกับการพบประสบการณ์ 5) เพิ่มการส่งเสริมผู้บริโภค 6) พัฒนาเครือข่ายการกระจายการค้าการตลาด 7) ขยายการค้าและรัฐบาลความร่วมมือ 8) เพิ่มทรัพยากรเพื่อส่งเสริมการเติบโต	จุดแข็งของ สปป.ลาว คือรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิตและธรรมชาติ	ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์หลัก ดังนี้ 1) กลยุทธ์การยกระดับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality Leisure Destination เน้นการสื่อสารข้อมูลเชิงบวก 2) กลยุทธ์การปรับโครงสร้างตลาดสู่ High Value เน้นการขายฐานตลาดนักท่องเที่ยว มาตรการเร่งเพิ่มรายได้มีแนวทางการดำเนินงาน 3) กลยุทธ์การสร้างโอกาสทางการท่องเที่ยวให้กับคนไทยทุกกลุ่ม 4) กลยุทธ์สร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ เน้นการส่งเสริมให้เกิดการเดินทางสู่พื้นที่ท่องเที่ยวรอง และเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใหม่และมาตรการส่งเสริมการกระจายช่วงเวลาการท่องเที่ยว

อภิปรายผล

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า

ประเทศไทยและสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวิเคราะห์แล้วมีลักษณะใกล้เคียงกัน แตกต่างตรงที่การบริหารจัดการโดยรัฐบาลจีนมีความเด็ดขาดและมีเอกภาพที่เอื้อผลประโยชน์ต่อประชาชนอย่างเสมอภาค และเป็นระบบ มีกระจายผลประโยชน์ให้ทั่วถึง เช่น การหมุนเวียนมาขายสินค้า การจัดสรรแหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวโดยการบังคับให้เยี่ยมชม ไม่บังคับให้ซื้อสินค้าแต่ใช้กลยุทธ์ทางการตลาด เช่น การโฆษณาการแสดงสาธิตสินค้า (Yun Gao, 2010) เมื่อศึกษาสิบสองปันนาในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน พบว่า แรงบันดาลใจจากการเป็นตัวแทนในวัฒนธรรมสมัยนิยมนักท่องเที่ยวหลายล้านคนเดินทางไปสิบสองปันนาทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีนเพื่อบริโภคสถานที่ในอดีตที่แปลกใหม่ และจากการศึกษาสำรวจการเปลี่ยนแปลงในเมืองหลวง Jing Hong and Dai Ethnic Park ภายใต้อิทธิพลของการท่องเที่ยวได้ระบุว่าแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสถานที่ที่มีการเชื่อมต่ออย่างใกล้ชิดระหว่าง

วัฒนธรรมที่ชื่นชอบและผลิตโดยคนในท้องถิ่นและการเปลี่ยนแปลงวัสดุของสถานที่ สังคมที่แตกต่างกันจะสร้างความหมายของสถานที่ที่ผู้คนนี้แทนที่จะค้นหาว่าเป็นสิ่งที่คงที่สำหรับประเทศไทย ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นการทำงานเชิงรุกของภาคเอกชนมากกว่าภาครัฐบาล การทำงานที่ผ่านมาสามารถวิเคราะห์ได้ว่าการบูรณาการของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องยังน้อยกว่าสิบสองปีที่ผ่านมา การพัฒนาหากองค์กรปกครองท้องถิ่นมีความเข้มแข็งและมีวิสัยทัศน์ ดังนั้น โอกาสในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีสง่างามมีสูงกว่าแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ส่วน สเปน.ลาว จะเห็นได้ว่าด้อยกว่าสองประเทศ แต่ในแง่ของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของประชาชนในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวยังคงไว้ในแง่ศิลปวัฒนธรรมของชนพื้นถิ่นได้โดดเด่นกว่าประเทศไทยและสิบสองปีที่ผ่านมา อาทิ การแต่งกาย เป็นต้น การคมนาคมการ และเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวหากเป็นบริเวณเมืองจะค่อนข้างสะดวก แต่หากเป็นชนบทเมือง จะเห็นว่าถนนหนทางยังไม่ค่อยสะดวกหากเทียบกับอีกสองประเทศข้างต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบเศรษฐกิจของ สเปน.ลาว ด้วยกว่านั้นเอง สอดคล้องกับเฉลิมชัย ปัญญาดี และปานแพรว เขาวนัประยูร ได้กล่าวถึงกรณีศึกษาด้านเชียงของจังหวัดเชียงรายหลังจากเปิดสะพานมิตรภาพไทย - ลาวแห่งที่ 4 ในการอำนวยความสะดวกชายแดนในการเดินทางไปยัง สเปน.ลาว และสิบสองปีที่ผ่านมา มณฑลยูนนานของจีนตามลำดับ (เฉลิมชัย ปัญญาดี และปานแพรว เขาวนัประยูร, 2561) นอกจากนี้แต่ละพื้นที่ยังมีการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่าง การเชื่อมโยงในต่างจังหวัด บางแห่งมีโอกาสเกิดขึ้นได้เช่นด้านชายแดนมุกดาหาร (สะพานมิตรภาพไทย - ลาวแห่งที่สอง) ด้านตรวจชายแดนช่องเม็กจังหวัดอุบลราชธานีและด่านพรมแดนท่าเรือท่ามะลิจังหวัดสตูล พื้นที่ดังกล่าวเป็นเป้าหมายหลักของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่จะมาเยี่ยมชม กลายเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวในพื้นที่ในอดีตทำให้การท่องเที่ยวในพื้นที่ชายแดนของไทยซบเซาและส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามศักยภาพของท้องถิ่นด้วย (จินดา ทับทิมดี และกัญญามน กาญจนาวทวิกุล, 2563) นอกจากนี้ในประเทศไทยได้กล่าวถึงสำหรับผลด้านแนวทางในด้านการพัฒนาศักยภาพในการขับเคลื่อนกลยุทธ์ของธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนประเภทศาสนสถานในภาคกลางตอนล่างของประเทศไทยการพัฒนาศักยภาพในการขับเคลื่อนกลยุทธ์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้านการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีการจัดทำมาตรการด้านสถานที่จำหน่ายของที่ระลึกให้แก่ร้านค้า/ตัวแทนจำหน่ายสินค้าด้านราคาค่าเช่าค่าส่วนกลางและมาตรการทางด้านราคาสินค้าที่ทำการจัดจำหน่ายและคุณภาพสินค้าในการจัดจำหน่ายการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านห้องน้ำที่สะอาดถูกสุขลักษณะและเหมาะสมกับนักท่องเที่ยวมีการจัดเตรียมสถานที่อุปกรณ์อำนวยความสะดวกสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการ และมีการจัดสถานที่จำหน่ายของที่ระลึกให้เป็นสัดส่วนพร้อมทั้งควรมีการจัดพนักงานบริการข้อมูลการประชาสัมพันธ์ให้เพียงพอรวมถึงมีการจัดกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับผู้ประกอบการและชุมชนท้องถิ่น

2. การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีนกับประเทศไทย พบว่า

กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสิบสองปันนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้รับ 8 กลยุทธ์ประกอบไปด้วย 1) ขยายกิจกรรมทางการตลาดให้มากขึ้น 2) สนับสนุนเส้นทางการบิน และการพัฒนาเส้นทางให้ตรงกับ อุปสงค์ 3) กำหนดเป้าหมายกลุ่มผู้บริโภคที่มีประสิทธิภาพสูง 4) ปรับปรุงคุณภาพของผู้เยี่ยมชมเน้นกับการพบประสบการณ์ 5) เพิ่มการส่งเสริมผู้บริโภค 6) พัฒนาเครือข่ายการกระจายการค้าการตลาด 7) ขยายการค้าและรัฐบาลความร่วมมือ 8) เพิ่มทรัพยากรเพื่อส่งเสริมการเติบโต สามารถสรุปได้ว่ากลยุทธ์สิบสองปันนาตั้งอยู่ในส่วน ตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนานจีนแผ่นดินใหญ่ สิบสองปันนาหรือที่รู้จักกันในนามเขตเว่ยที่ หั้นหน่าไปทางตะวันออกเฉียงใต้เอเชีย. เนื่องจากตำแหน่งที่สมบูรณ์แบบของ สิบสองปันนา (ติดกับสปป. ลาวและพม่า) นอกจากนี้ สิบสองปันนาไม่ได้เป็นเพียงเขตเว่ยสู่ประชาคมอาเซียน แต่ยังรวมถึงช่องทางสู่เอเชียใต้กับการพัฒนาของ ‘คุณหมิง – กรุงเทพฯ ทางหลวง’ สิ่งนี้จะ กระตุ้นสิบสองปันนาให้เล่นบทบาทสำคัญในสถานที่พิเศษนี้ยิ่งกว่านั้นด้วยการพัฒนาของ AEC + จีนร่วมมือด้านการท่องเที่ยวกับ GMS ประเทศสิบสองปันนาจึงมีบทบาทสำคัญในความ ร่วมมือระดับภูมิภาคและการพัฒนา (Huang L., 2013); (MA Wen-yin, 2004)

กลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า กลยุทธ์ของ สปป.ลาว เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ความโปร่งใสและความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น เป็นการริเริ่มการพัฒนาศักยภาพ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการเพิ่มความรู้และทักษะของข้าราชการ และการปรับปรุงขีดความสามารถขององค์กรที่จำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ และ ยังคงรักษาอัตลักษณ์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมและพื้นถิ่น ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว คือรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิตและธรรมชาติ (Sayo Yamauchi & Donald Lee, 1999) สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว (ลาว) เปิดประตูต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาปี 1989 และตั้งแต่นั้นมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้พัฒนาอย่างรวดเร็วเพื่อให้เป็นหนึ่งในประเทศรายได้ที่ใหญ่ที่สุด สปป. ลาว จึงมีสิ่งสวยงามและไม่มีใครต้อง สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและประชากรที่ ยังคงปฏิบัติตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของพวกเขา ทั้งสองลักษณะนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการส่งเสริม การพัฒนาการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่รัฐบาลได้ดำเนินการ ขั้นตอนแรกที่สำคัญในการดำเนินนโยบายทางสังคมและสิ่งแวดล้อมและโปรแกรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศและองค์กรพัฒนาเอกชนต่าง ๆ เพื่อส่งเสริม การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังจำเป็นต้องมีมาตรการเพิ่มเติมเพื่อให้ บรรลุการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ทางด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีประกอบด้วย 4 กลยุทธ์หลัก ดังนี้

- 1) กลยุทธ์การยกระดับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality Leisure Destination เน้นการสื่อสารข้อมูลเชิงบวก
- 2) กลยุทธ์การปรับโครงสร้างตลาดสู่ High Value เน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยว
- 3) กลยุทธ์การสร้างโอกาสทางการท่องเที่ยวให้กับคนไทยทุกกลุ่มที่มุ่งเน้นให้คนไทยทุกคนสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้โดยไม่ต้องเดินทางไกล
- 4) กลยุทธ์สร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ เน้นการส่งเสริมให้เกิดการเดินทางสู่พื้นที่ท่องเที่ยวรอง และเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใหม่และมาตรการส่งเสริมการกระจายช่วงเวลาการท่องเที่ยวที่ถูกระบุไว้ใน 4 ยุทธศาสตร์ของแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว พ.ศ. 2561 - 2564

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทยมีบริบทและวัฒนธรรม วิถีชีวิตแตกต่างกันทำให้การกำหนดกลยุทธ์จึงแตกต่างกัน

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาในเรื่องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลยุทธ์การท่องเที่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทย ข้อมูลที่พบนำไปสู่การพิจารณาข้อเด่น ข้อด้อยของทั้งสามประเทศ การวิเคราะห์วางแผนปรับปรุงจากข้อมูลที่ปรากฏในการศึกษาค้นคว้าพบว่า กลยุทธ์ที่เกิดขึ้นในทั้งสามประเทศมีจุดกำเนิดมาจากบริบทที่ต่างกันทั้งสังคม เศรษฐกิจ การเมือง (รัฐบาล) ความเข้มแข็งที่แตกต่างกันย่อมนำมาสู่การผลักดันนโยบายทางด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันความสำเร็จที่เกิดขึ้นจึงเป็นสามัญกาลปกติในสังคมชุมชนระหว่างประเทศ หากประเทศไทยเข้าใจบริบทดังกล่าวนี้และนำองค์ความรู้ที่ได้มาพัฒนาต่อยอดและพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง จะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศหรือค่า GDP มวลรวมของประเทศไทยเติบโตและเข้มแข็ง อีกทั้งสามารถจัดระบบการจัดการกับวงจรธุรกิจท่องเที่ยวที่ภาครัฐสามารถประยุกต์ใช้รูปแบบการบริหารของสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีนได้ และรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิต และธรรมชาติของ สปป.ลาว หากมีการนำมาปรับใช้จะทำให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศไทย

ข้อค้นพบที่โดดเด่นพบว่าทั้งสามประเทศส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะเป็นรายได้หลักของประเทศไทยมีการแข่งขันและบูรณาการความร่วมมือภายในประเทศ อีกทั้งยังมีความร่วมมือระหว่างประเทศและในภูมิภาคเป็นการแชร์ผลประโยชน์ร่วมกัน

และส่วนข้อด้อยคือทำให้สามารถเปรียบเทียบถึงกระบวนการบริหารของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องว่ามีศักยภาพและให้ความสำคัญในเรื่องใดมากกว่ากัน มองเห็นปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นนำไปปรับปรุงและผลักดันเป็นนโยบายระดับชาติต่อไป

สรุป/ข้อเสนอแนะ

1) เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวประกอบไปด้วย 1.1) การเข้าถึง 1.2) กิจกรรม 1.3) สิ่งอำนวยความสะดวก 1.4) สถานที่น่าสนใจ 1.5) ที่พัก ของ 3 ประเทศ สรุปได้ว่า สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน โดดเด่น ในกิจกรรม ต่าง ๆ ที่หลากหลาย และ น่าตื่นตาตื่นใจ มีความเด็ดขาดและมีเอกภาพที่เอื้อผลประโยชน์ต่อประชาชนอย่างเสมอภาค เป็นระบบกระจายผลประโยชน์ทั่วถึง ส่วน สปป.ลาว ด้อยกว่าสองประเทศ แต่ในแง่ของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของประชาชนในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวยังคงไว้ในแง่ศิลปวัฒนธรรมของชนพื้นถิ่นได้โดดเด่นกว่าประเทศไทยและสิบสองปันนา และประเทศไทยปัจจุบันที่มีผลต่อการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นการทำงานเชิงรุกของภาคเอกชนมากกว่าภาครัฐบาล

2) การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยวสรุปได้ว่า **สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน** มี 8 กลยุทธ์ ที่เน้น การขยายกิจกรรมทางการตลาด สนับสนุนเส้นทางการบินและการพัฒนาเส้นทางให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว กำหนดเป้าหมายกลุ่มผู้บริโภค ปรับปรุงคุณภาพของนักท่องเที่ยว เพิ่มการส่งเสริมผู้บริโภค พัฒนาเครือข่ายการกระจายการค้าการตลาด ขยายการค้าและรัฐบาลความร่วมมือ เพิ่มทรัพยากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ส่วน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว** ที่เน้น กลยุทธ์เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น การจัดการท่องเที่ยวเป็นการจัดการท่องเที่ยวภายใต้วัฒนธรรมทางศาสนา ประเพณี วิถีชีวิต และธรรมชาติ และ**ประเทศไทย** มี 4 กลยุทธ์ ที่เน้น กลยุทธ์การยกระดับภาพลักษณ์ การปรับโครงสร้างตลาด การสร้างโอกาสทางการท่องเที่ยวให้กับคนไทยทุกกลุ่ม สร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ **ข้อเสนอแนะ** ในการศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยและเปรียบเทียบกลยุทธ์การท่องเที่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของเมืองท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทย ผลจากการศึกษา เป็นข้อมูลสำคัญให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อมูลที่ได้ นำไปเป็นกรอบในการวางแผนและผลักดันนโยบายทางด้านการท่องเที่ยวใน 3 ประเทศ เป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ข้อค้นพบจากการศึกษานี้แสดงให้เห็นการดำเนินนโยบายที่เห็นประโยชน์ต่อประชาชนในแต่ละประเทศอย่างจริงจัง และนโยบายที่ถูกออกแบบมาเล็งเห็นประโยชน์ต่อประชาชนอย่างครอบคลุม และทั่วถึง โดยเฉพาะรัฐบาลและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ควรนำความสำเร็จของกลยุทธ์ที่สิบสองปันนาสาธารณรัฐประชาชนจีน นำมากำหนดเป็นแผนและนโยบายที่จะนำไปสู่ความยั่งยืนของการท่องเที่ยวและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

เอกสารอ้างอิง

- จินดา ทับทิมดี และกัญญามน กาญจนาทวีกุล. (2563). แนวทางการบริหารจัดการในการขับเคลื่อนกลยุทธ์ของธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนประเภทศาสนสถานในภาคกลางตอนล่างของประเทศไทย. วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ, 6(1), 575-584.
- เฉลิมชัย ปัญญาดี และปานแพรว เชาวนัประยูร. (2561). ผลกระทบโครงการพัฒนาระหว่างประเทศต่อการท่องเที่ยวชายแดนและพื้นที่เชื่อมโยงของประเทศไทย. วารสารอารยธรรมศึกษาโขง-สาละวิน, 9(1), 248-261.
- ปณต แสงเทียน. (2558). ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีน: ความเกี่ยวข้องต่ออาเซียนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้. วารสารรัฐศาสตร์, 57(3), 50-60.
- ปิยะนุช เงินคล้าย. (2561). การศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารเกษมบัณฑิต, 19(พิเศษ), 161-174.
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน ณ นครเฉิงตู. (2559). จัปตาทิศทางการเติบโตของเขตเศรษฐกิจใหม่เทียนฝู นครเฉิงตู. เรียกใช้เมื่อ 4 กันยายน 2562 จาก http://eastasiawatch.mfa.go.th/th/articles/politics-and-economy/568/?sphrase_id=14764215
- Earl B. (2001). The Practice of Social Research. Unitates of America: Wadsworth.
- Huang L. (2013). SWOT analysis for the cross-border tourism in Yunnan. Retrieved September 4, 2019, from https://www.researchgate.net/publication/305734859_Microgeographic_Heterogeneity_of_Border_Malaria_During_Elimination_Phase_Yunnan_Province_China_2011-2013
- MA Wen-yin. (2004). THE STUDY OF SWOT ANALYSIS AND COUNTERMEASURES ON DEVELOPING TOURISM RESOURCES IN YUNNAN PROVINCE. Retrieved September 4, 2019, from https://en.cnki.com.cn/Article_en/CJFDTotat-YNDL200402008.htm
- Michael Quinn Patton . (2015). Qualitative Research & Evaluation Methods. CA: SAGE Publications Inc.
- Sayo Yamauchi & Donald Lee. (1999). Tourism development in the Lao People's Democratic Republic. Retrieved September 4, 2019, from <https://www.un.org/esa/esa99dp9.pdf>

Yun Gao. (2010). Xishuangbanna in Southwest China - a fantasized place and the lived experience of the place. Retrieved September 4, 2019, from https://www.researchgate.net/publication/262090697_Xishuangbanna_in_Southwest_China_-_a_fantasized_place_and_the_lived_experience_of_the_place